

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:14	20:26	19:26	תל אביב
21:17	20:29	19:23	ירושלים
21:15	20:27	19:27	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה והמוסדות

קדושים תהיו

העבירה מטמטמת ליבו של האדם והקדושה מטהרת אותו

כל הישועות

לאורך כל ימות השנה, אנו מנסים תמיד למצוא את הזמן המסוגל, את 'עת הרצון' שתביא בכנפיה את הישועה. בין החגים והמועדים, עפ"י סגולות יקרות מספרי קדמונים ועד גילויים שהתחדשו בשנים האחרונות - אנו מחפשים את השעה המושיעה, את הזמן בו שערי שמים פתוחים ונכונים לקבל את בקשותינו, ולמלא אותן במידה טובה ישועה ורחמים.

ועל אחת כמה וכמה, כשמדובר בעת רצון בה נפתחים כל השערים בעת ובעונה אחת. לא עת רצון לזרע של קיימא בלבד, לא עת מסוגלת לנחת מהילדים, אלא זמן מיוחד במינו, בו נפתחים כל שערי ההשפעות - רק להשיט את היד ולקחת. גם בריאות, גם זיווגים, גם פרנסה, גם נחת מהילדים, גם את הילדים בעצמם...

נתאר לעצמנו, כי מתפרסם בעיר שביום שלישי הקרוב, בשעה שמונה בבוקר, מגיע העירה אליה הנביא זכור לטוב, הוא ולא אחר. הוא יקבל קהל באולם פלני, יברך את כל הבא לבקש את ברכתו, ויעניק את הבטחותיו לכל זקוק לישועה. כמה גדול היה התור, איך היתה נראית ההיערכות, כולם היו נרגשים ומתכוננים, נזהרים שלא להחמיץ את ההזדמנות הנדירה והיקרה!

האמת היא, שיש לנו רגעים נדירים כאלה כל יום. כן, בפתחת כל יום, יש רגע מרגש בו הכהנים נושאים את כפיהם לעברנו, פותחים את שערי השמים ומקבלים השפעת שפע וברכה להשפיע עלינו. הכהנים מקבלים את היכולת לחלק לנו זיווגים הגונים, להעניק לנו זרע של קיימא, לפתוח את שערי הפרנסה, למלא את החופניים שלנו בנחת טהורה, ועוד ועוד... הקדוש ברוך הוא אומר לכהנים: תברכו נא את בני ישראל, ואני אשפיע אסכים עם דבריכם, ואשפיע את שבירכתם! - אתם תרשמו את השיקים, ואני אפרע את החשבון!

כמי שתולה שלט ליד המזוזה, אין כניסה לבורא העולם ח"ו. בחתונה שלא יושבים שם בצניעות, פסקו גדולי ההוראה, שאין אומרים שם "ברוך אלוקינו שהשמחה במעוננו", כי אין השמחה במעוננו רח"ל. השכינה מצטערת בחתונה כזו. כשיש קדושה השכינה שורה, כשאינן קדושה אין השכינה שורה, השכינה מסתלקת.

יש היום תופעה דוחה של הוואצאפ, מציצנות, מאבדים את הדיסקרטיות בין איש לרעהו, בין בית לבית, יודעים על אנשי ציבור ופריטים דברים אישיים שלהם, לא שומרים על כבוד ועל צנעת הפרט. וזאת בלשון המעטה. היזק ראהי שמה היזק! בלעם הרשע הודה ומשבח בנבואה את ישראל מה טובו אהלך יעקב, מה ראה? ראה שאין פתחי הבתים של עם ישראל מכוונים אחד מול השני! התרבות המערבית מובילה לחורבן והרס, אין דרך חיים מהודרת וטובה כמו דרך התורה הקדושה, אין מצוה אחת בתורה שיש בה חלילה דבר שלילי, הכל טהור ויופי, אש להבה. אבל ברחוב הכל רוע. והם הולכים ומדרדרים, מדחי אל דחי משנה לשנה, אין לך שנה שאין קללתה מרובה מחברתה. מקצרים וחותרים.

עבירה מטמטמת לבו של אדם שנאמר ולא תטמאו בהם ונטמאתם בם אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמטם! ולא תטמאו ונטמאתם, אדם מטמא עצמו מעט מלמטה מטמאין אותו הרבה מלמעלה... אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה. כמה צריך לשמור על עצמו, לטכס עצות איך להגן על עצמו, להיות קדוש, להדבק בקב"ה יותר ויותר. להתרחק מחברים לא טובים. להתרחק מהתקשורת, התקשורת עובדת קשה איך להוריד ולדרדר את העם למטה למטה, בכל מיני סיסמאות של חופש הביטוי הם רומסים כל דבר שבקדושה. "הדרת נשים" "הדתה". ויוצרים תערובת ואנדרלמוסיה רח"ל. וצריך לדעת שהם עושים זאת רק כדי למלא את היצרים והתעבות שלהם, הם רוצים רק את הנאתם ולא מחפשים את טובת העם וכמה שנתרחק מהם ומהטכנולוגיה המזיקה נזכה לקרבת ה' באמת.

תורה הקדושה מצווה אותנו: והיתם קדושים כי קדוש אני. אומרים חז"ל מה אני קדוש אף משרתי קדושים! בהיכלו של מלך מלכי המלכים יכולים לשמש רק משרתים קדושים. ובו תדבק - מה הוא קדוש אף אתה קדוש. מי שקדוש הוא שלי, הוא קרוב אלי, מי שלא קדוש הוא רחוק ממני כרחוק מזרח ממערב. כמו שכתוב: **עוונותיכם היו מבדילים ביניכם ובין אלוקיכם.** ואין עבירה מבדלת וחוצצת כעבירות של טומאה. ועבירות אלו מקלקלות ופוסלות את כל האדם. התורה מזהירה מפורש (זברים פרק כג) כי תצא מחנה על איבון ונשמרת מכל דבר רע. כי ד' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת איבון לפניך והיה מחנך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריו! הקב"ה נמצא במחנות החיילים, ה' מסתובב בצבא, **מתהלך כדי להציל את החיילים, ומצוה שתהיה שם קדושה, אם אין קדושה אומר הקב"ה אני בורח.**

אם אתה ח"ו קרוב לטומאה, ח"ו אתה מביט בתמונות תועבה, במכשירים מתועבים, בסרטים לא טובים, באיטרנט, אתה רחוק מהבורא עולם, הקב"ה לא אוהב אותך! מי שקרוב לטומאה רחוק מהבורא ית' מי שרחוק מטומאה קרוב לבורא ית'! ואין משוא פנים לפניו יתברך, יעשה אדם מצוות לרוב חסדים לרבבות, אם אינו שומר את עיניו ומרשה לעצמו לשוטט אנה ואנה בראיות אסורות, הוא מתרחק מהקב"ה והקב"ה מתרחק ממנו.

ואמרתי כבר, **שאם לא היה גיוס נשים בצבא היו מתים אולי עשר אחוז ממה שמתו.** ה' ינקום דם קדושו. עם ישראל לא מתנהל בדרך הטבע, אין היגיון טבעי. במלחמת מדיין כשבאו לנקום נקמתם! במדיין, יצאו בשלום וחזרו בשלום "ולא נפקד ממנו איש"! הרי יש כלל טבעי: כשם שאין עשן בלי אש אין מלחמה בלי הרוגים, וכאן לא היו הרוגים, למה? כי היה שם קדושה! פינחס בן אלעזר היה שר הצבא! וכמה הרוגים רח"ל יש מתאונות הדרכים, המלחמה היומיומית על החיים שבכבישים. וכמה מתים יש במגפת המחלה האיומה ושאר מחלות? ואייתא בזוה"ק, שרוב המיתות והמגפות שמתים בקיצור ימים ושנים הם בגלל החטאים של פריצות!

כן יראה בך ערות דבר ושב מאחריו! הקב"ה לא שוכן במקום של טומאה, אדם שיש בביתו מחשב פרוץ, הוא

שבת שלום!
מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

השמירה הטובה ביותר בעולם

החלה המהומה להירגע...

הכותל המערבי היה נראה כשדה קטל, ועד היום, כל מי שמביט בתמונות מאותו יום נוראי - אינו מבין איך יצאו משם יהודים חיים וקיימים על שתי רגליהם. איך הסתיים האירוע באפס אבידות לצד היהודי, ובלא פחות מעשרים ואחד הרוגים בצד הטרוריסטי. הן עד הגעת הכוחות השתוללו הפורעים באין מפריע, ועד שעה קלה קודם לכן - המה הותל ברבבות יהודים שבאו להתברך...

'אפילו אדם רואה חרב שלופה ונתונה בצווארו, משכים לבית הכנסת ושומע ברכת כהנים, ואין דבר רע מזיקו!' - מגלים חז"ל הבטחה שכדאי להכיר אפילו אלפי פורעים ערבים מאיימים, מכוונסים משולהבים ומוסתים, מצויידים באלות, בגרזנים, בפטישים ובסלעים - אינם יכולים להזיק, אינם יכולים להרע, כי היהודים שמעו ברכת כהנים המהווה עבורם שמירה והגנה עילאית ושמיימית!

בימים כאלה, כשאוימים מתגברים מבית ומחוץ, ליהודים אין סיבה באמת לדאוג... הסיפור הזה, המובא בספר 'ברכת כהנים', מלמד: כל מה שצריך הוא לשמוע בברכת כהנים בכוונה, להתרכז בברכה, להקשיב למה שהכהנים מברכים. וכבר מובטחנו מהזרה הקדוש, שבשעת ברכת כהנים יש רחמים בכל העולמות, ובאותה שעה מתהפך הדין לרחמים!

ברכת הכהנים אינה מסוגלת רק להצלה מאיומי אומות העולם. הלא כל בקשותינו ותקוותינו נשאות לזכות בגאולה השלימה, אך גם היא תלויה בברכת כהנים. גילוי מסעיר זה, כותב אחד מגדולי האחרונים - הגאון רבי יששכר בער בלאך זצ"ל, אשר נפטר לפני למעלה מ-200 שנה, צדיק נשגב שהחתם סופר מכנה 'איש אלוקים קדוש', ובספרו 'בינת יששכר' הוא פותח בתיאור הקשיים והצרות העוברים על ישראל בגלות ועדיין לא נושענו, כשהכל שואלים 'מתי נזכה לגאולה, מתי נצא מאפילה לאורה?'

וכאן מגיעה התגלית: ישנה מצוה אחת, 'ברכת כהנים' שמה. זוהי מצוה רויית השפעות, עמוסת מתנות, מליאת רחמים. אם נקפיד על המצוה הזו, אם נתמקד בה ונאמץ אותה אל ליבנו, ככל שנכיר בחשיבותה ובעוצמתה, ככל שהכהנים יקפידו על קיום הלכותיה, ככל שנקשים בריכוז ובכוונה - כך נקרב את הגאולה, כך נזכה לשפע האלוקי הטוב והמבורך! כהנים יקרים! אשריכם שזכיתם להיות שלוחי מצוה, לעטר לראשינו הגנה ושמירה שמיימית. יהודים יקרים! הבה נתרכז בברכת הכהנים מתוך הבנה שהיא מתנה להגן עלינו, ונזכה בברכת הקדוש ברוך 'וישם לך שלום!'

ערבים נוספים נענו לקריאה להגיע להר מצויידיים באבנים וגרזנים, והמואזין חזר וביקש מהפורעים לבוא ולהפוך לשאהידים, עכשיו ומיד...

ברחבת הכותל, שמים בהירים פרוסים, תפילה חגיגית נישאת בחלל. רבבות יהודים עומדים בתפילה, אין להם מושג מה קורה ממש מעליהם, איזו סכנת חיים נשקפת להם בכל רגע. רק תושבי הרובע היהודי שבתיהם משקיפים להר הבית ראו את ההיערכות הטרוריסטית במקום, ומיהרו להתקשר למשטרה בחדרה נוראה...

הפגורם היה ענין של זמן, של דקות בודדות. רחבת הכותל והר הבית היו כשתי חזיתות, רגע לפני מלחמה. בצד אחד רבבות יהודים עטופים בטליתות ועוד רבבות נשים וסוף, ובצד השני - ממש מעליהם, בהר הבית, למעלה משלושת אלפים צעירים ערבים חמומי מוח משולהבים אשר אמרו 'לכו ונכחידם מגוי, ולא יזכר שם ישראל עוד!'

כשהגיעה שעת ברכת הכהנים, עין לא נותרה יבשה. רחבת הכותל דמתה לתפילת נעילה... הכהנים עמדו והשתפכו ברגש, מברכים את הקהל כולו בברכת שמירה והגנה הנחוצה להם יותר מאי פעם... הקהל עמד וקיבל את הברכה בעיניים עצומות בדבקות, מכוון עצמו לשערי השמים הפתוחים בעת הברכה השמימית הקדומה והעילאית ביותר, במקום המקודש ביותר...

קולות התפילה וברכת הכהנים, זעקות ה'וישמר' המתנגנות בניגון מסורתי, הגיעו היטב לרחבת הר הבית, בה עמד ההמון המשולהב ורק ציפה לאות היציאה לטבח. גם קריאות 'ישא ה' פניו אליך' הגיעו למרומי הר הבית, והטרוריסטים המובילים כמו גם פקודיהם הזוטרים, כולם שמעו והאזינו, אך התמהמהו בלי שום סיבה... רק כשהרוב המוחלט של הציבור התפזר, אז 'נזכרו' מפקדי הטרור הערבים לתת את האות - - -

בבת אחת, הפכה רחבת הכותל לאדמת מלחמה. אבנים וסלעים התעופפו, כלי ברזל חדים התרוממו, מטעני חבלה ורימוני עשן התפורו. היהודים נמלטו מהמקום בזעקות אימה, כשקולות הפורעים הערבים רודפים אחריהם: 'איטבח אל יאהוד! ג'יהאד! ג'יהאד! א-דדדד' - - -

בתוך דקות קטורות, הפך הכותל לחזית של ממש, שדה קרב מאלתר ומסוכן. יהודים בודדים נפצעו קלות עד שהספיקו להימלט, אך רחבת הכותל מעולם לא נראתה רע יותר - רסיסי חומרי נפץ, פטישים וגרזנים, אבנים בכל הגדלים והצורות, הרס שאי אפשר לתאר...

בדקות הקרובות, ניסו השוטרים להשתלט על המהומה המתחוללת, אך ללא הצלחה. בעזרת כלי המשחית שבידיהם הצליחו הפורעים לרדת מההר להעלות באש נקודת משטרה, ורק אחרי שכח מיוחד הזועק והחל בירי חי לעבר הפורעים המתפרעים,

הסיפור הבא זכור היטב לרבים מאיתנו, רק שניים וחצי עשורים חלפו מאז. ובכל זאת, בכל פעם שנוכרים בו, מצטמררים שוב ושוב, הלב נקרע מאימה לרגע, וגואה בהודאה ברגע הבא...

היה זה בערב חג הסוכות, שנת תשנ"א. שונאי ישראל אשר אינם שקטים ולו לרגע, החליטו על התלקחות חריגה במתחם הכותל המערבי והר הבית, תוך שבירת שיאי הסתה וקריאות לבצע פוגרום וטבח באלפי העולים לרגל לירושלים, במהלך חג הסוכות.

בירושלים הערבית הופצו כרוזים, דפים שנכתבו בדם וארס אנטישמי מהסוג הנחות ביותר. הקריאה 'איטבח אל יהוד' חזרה על עצמה שוב ושוב, הן בכרוזים, הן במואזין, והן בדרשות השייחים השונים במסגדים. לא היה צל של ספק, כי המון ערבי מופרע מתענד להסתער במהומות דם ואש על עולי הרגל היהודיים...

בצד השני של העיר, בשכונות היהודיות הזכות והאצילות, נערכו לחג במתכונת אחרת לחלוטין. כמסורת רבת שנים אותה ייסד הגה"צ רבי מנחם מנדל גפנר זצ"ל, החלה ההיערכות למעמד ברכת הכהנים ההמונית, שנקבעה ליום שני, ד' דחול המועד; ברחבת הכותל המערבי. מודעות גדולות הונגו, הכהנים עודכנו, חברות התחבורה הציבורית נערכו...

המידע על התכנסות היהודים ביום שני - עורר את הקיצוניים שבארגוני הטרור, להיערך למלחמה ביום זה בדיוק. כבר ימים ארוכים קודם לכן, החל ההמון המשולהב והמוסת לאסוף אבנים גדולות, כלי ברזל וגרוטאות ואף מטעני חבלה מאולתרים, ולהביא את כל היבול העשיר להר הבית, מתוך מטרה להיערך למלחמה ביום שני.

ואז, ביום שני בשעה 7:30 בבוקר, הושלך הס ברחבת הכותל והחלה תפילת השחרית. רבבות גדשו את הרחבה מפה לפה, אינם מודעים לסכנה המאיימת על ראשם, אלפי ערבים המשולהבים המצויידיים בכלי נשק, אבנים ושאר מרעין בישין ורק ממתנים לאות התפרעות. התפילה התנהלה בשלוה, ובשעה 8:30 לערך, החל מעמד ברכת הכהנים של תפילת שחרית...

היה זה מעמד מרטיט לב. מאות כהנים עמדו, פניהם מכוונות אל הקהל, עטופים בטלית ומתנועעים בהתרגשות. מולם, עמדו רבבות יהודים מתברכים, שואפים עוד קורטוב של 'ברכך' מתנגן, 'וישמר' מתרונן, 'וישם לך שלום' מבטיח...

ברגע זה, גילה מפקד פלוגת משמר הגבול כי יותר מאלפיים ערבים כבר התקהלו בהר הבית, והם החלו מובילים את האבנים וכלי המשחית, הגרזנים, הפטישים ומטעני החבלה, לכיוון רחבת הכותל. ברכיו רעדו באימה, הוא התכסה זיעה קרה, והתקשה לשמור על קור רוח כשהזעיק תגבורת, שבוששה מלבוא...

בינתיים, המשיכה התפילה לפי הקצב המתוכנן, ובכל רגע פלטו האוטובוסים עוד ועוד יהודים שבאו לזכות להתברך מפי הכהנים, בברכת הכהנים בתפילת מוסף. גם בהר הבית לא היה שקט - למעלה מאלף

"הפוגרום היה ענין של זמן, של דקות בודדות. רחבת הכותל והר הבית היו כשתי חזיתות..."

פרשת שבוע

הרב משה דיין

האדם ושאיפותיו

בפרשת בהעלותך מצינו שני סוגי שאיפות שהיו בעם באותה תקופה, ומאז ועד עתה גם נמשכים אותם סוגי השאיפות. האדם נברא עם שאיפה לא להסתפק במה שיש לו ותמיד יש בו כמיהה לרצות עוד ועוד. אך הבחירה ביד האדם למה לנווט את הכח הגדול הזה.

הנה בפרשה נאמר "ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא" ומדוע היו אנשים אלו טמאים במה עסקו שנמנע מהם לעשות הפסח. בחז"ל (סוכה כה) הובאו שתי דיעות, יש אומרים אלו נושאי ארונו של יוסף ויש אומרים מישראל ואלצפן שהיו עסוקים בנדב ואביהוא. הרי על פי הדין הם פטורים, והיה להם להתנחם בזה שהם עסקו במצוה אחרת, אולם כיון שאנשים אלו שאפו לעוד קרבת אלוקים, לכן נגשו אל משה ובקשו פתרון חליפי. ואכן נתחדשה פרשה זו שמי שהיה אנוס ולא היה יכול לעשות הפסח בזמנו יש לו "פסח שני". וכך נאמר בספרי "ויאמרו האנשים ההמה אליו מגיד שהיו בני אדם כשרים וצדיקים וחרדים על המצוות". ע"כ. הרי לנו כאן שאיפה לא לוותר על עוד מצוה, ולמרות שלכאורה לא ניתן שום אפשרות לקיים את המצוה, בכל זאת הם לא התיאשו וניסו לבקש כביכול 'הארכת זמן'.

לעומת זאת מצינו בהמשך הפרשה את הפסוק "ויסעו מהר ה' וכתב הרמב"ן אבל ענין המדרש הזה, שנסעו מהר סיני בשמחה כתינוק הבורח מבית הספר, אמרו שמא ירבה ויתן לנו מצוות, וזהו ויסעו מהר ה', שהיה מחשבתם להסיע עצמן משם מפני שהוא הר ה', וזהו פורענות ראשונה, והפסיק שלא יהיו שלש פורעניות סמוכות זו לזו ונמצאו מוחזקים בפורענות. וקרא החטא "פורענות" אע"פ שלא אירע להם ממנו פורענות. ושמא אלמלא חטאם זה היה מכניסם לארץ מיד. ע"כ.

הרי סוג אחר של אנשים, הם פוחדים שמא ירבה עלינו עוד מצוות, לכך ויסעו מהר ה', במהירות כתינוק הבורח מבית הספר. ולזה קורא המדרש "פורענות" כי התיחסות כזו אל המצוות היא הפורענות בעצמה.

וכאשר מדובר על עניני גשמיות מיד אומר הפסוק "והאספסוף.. התאוות תאוה.. זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנינם...ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן ענינו". וביאר החתם סופר בשם רבו הנה בתהלים (קמ"ה ט"ז) נאמר "ומשביע לכל חי רצון", פירושו: שהקדוש ברוך הוא משביע לכל צדיק הנקרא "חי" משביעהו רצון והסתפקות, שלא יהא מאותן אשר אם יש להם מנה מבקשים מאתיים, אלא משביעים רצון. והנה האספסוף ערב רב לא זכו להשבעת רצון מאת ה', ולא ה' ראויים לברכה זו, לכן התאוות תאוה טבעית, וכל מה שאתה מוסיף בשבחו של מן שהיה כדבש וכשמן כל זה מוסיף עוד תאוה יותר, ע"כ התאוות תאוה הטבעית. ע"כ.

הרב אומר מעודה

פינת ההלכה

הלכות הדלקת נרות

א. מקום הדלקת הנרות צריך להיות במקום שסועדים סעודת שבת ואוכלים שם, שבכלל עונג שבת הוא לאכול במקום שמאירים הנרות, אולם אם נח להם יותר לאכול בחצר מפני האויר הנעים וכדומה, יכולים להדליק את הנרות במקום שרגילים להשתמש בו, כגון במטבח כדי שיוכלו ליהנות מאור הנרות. אבל אם מדליקה את הנרות במקום שאין משתמשים בו כלל, אינה יוצאת בזה ידי חובת הדלקת נרות.

ב. לכתחילה צריך להשאיר את הנרות מונחים במקום שמדליקים אותם, מפני שהכלל בהדלקת נרות הוא "שהדלקה עושה מצוה", ולכן אין להדליק את הנרות במקום שאינו ראוי להדלקה אף על פי שלאחר מכן לוקח את הנרות ומניחם במקום הראוי להדלקה. אולם במקום צורך יש לסמוך על המקילים. ולכן אשה יולדת או חולה ששוכבת במיטת חוליה יכולים להביא לפניה את הנרות ולהניחם על כסא או ספסל, והיא תברך ותדליק, ויכולים אחר כך ליטלם משם ולהניחם בחדר האוכל, ובפרט שבאופן זה ניכר שעושה כן לכבוד שבת, וגם החדר שנמצאת בו ומדליקה בו הוא מקום הראוי להדלקה, כיון שנמצאת שם ונהנית מאור הנרות.

ג. מצד הדין יוצאים ידי חובת הדלקת הנרות בנרות שעווה שמספיקים להידלק עד שעת סעודת שבת כדי שיוכלו לאכול וליהנות לאורם, אבל יותר נכון להדליק בנר של שמן, ומצוה מן המובחר להדליק בשמן זית לפי שאורו צלול ביותר.

ד. אשה המדליקה נרות שבת צריכה להדליק את רוב הפתילה היוצאת מן הנהר כדי שמיד לאחר שתסלק את ידה, תהיה השלהבת עולה יפה כמו בהדלקת מנורת בית המקדש.

ה. ראוי מאוד שקודם שמדליקה נרות שבת תכבה את אור החשמל ותחזור להדליק לאחר הדלקת נרות שבת, ובעת הברכה תכוון לפטור גם את אור החשמל שתדליק לאחר הדלקת הנרות, ואם חל חג ביום שישי ואינה יכולה לכבות את החשמל, תכוון שעון שבת מלפני החג שיכבה האור לזמן הדלקת הנרות, או שתדליק בחדר שרגילים להשתמש בו ושאין שם אור חשמל.

הטעם לדין זה הוא, כיון שלדעת מרן השלחן ערוך אין לברך על תוספת אורה, ולכן אם אור החשמל דלוק קודם ההדלקה, נמצא שהנרות הם רק תוספת אורה ואין לברך עליהם, ואפילו לדעת הרמ"א שסובר שאפשר לברך על תוספת אורה, מכל מקום כיון שאור החשמל מאיר בדרך כלל את כל הבית, נראה שהדלקת הנרות אינם אפילו בגדר "תוספת אורה", ולכן עדיף לכבות את אור החשמל קודם הדלקת הנרות.

יש שאינם נוהרים בדין זה, מפני שסוברים שרק אם כבר הודלק נר לכבוד שבת אז הנר השני הוא בגדר תוספת אורה, אבל כיון שאור החשמל הדולק בבית לא הודלק לצורך שבת, אם כן בוודאי שאפשר לברך על נרות המיוחדים להדלקה לכבוד שבת.

ו. אשה שהדליקה נרות שבת ואחר כך הרגישה בעצמה שהיא צמאה למים, מותר לה לשתות מים או שאר משקים כל עוד שלא שקעה החמה, ודין זה הוא אפילו למנהג האשכנזים שמקבלים עליהם שבת בהדלקת הנרות.

והטעם לדין זה הוא כיון שאיסור אכילה ושתייה קודם הקידוש של ליל שבת חל משקיעת החמה שאז נכנסת שבת, או מזמן קבלת שבת בציבור בבית הכנסת בשעה שאומרים "מזמור שיר ליום השבת" ואף אם קיבלה שבת ביחידות יש מקילים שלא נאסרה מאז אלא בעשיית מלאכה גמורה אבל מותר לה לעשות דברים האסורים מדרבנן ובכלל דברים אלו, הוא איסור אכילה ושתייה קודם הקידוש, ולכן במקום צורך כגון שצמאה קצת יש להקל.

ז. אשה שקודם ההדלקה אכלה לחם והתחייבה לברך ברכת המזון ולא בירכה, ולאחר שהדליקה נרות שבת נזכרה שעדיין לא בירכה ברכת המזון, כשמברכת ברכת המזון אין לה להזכיר "רצה והחליצנו", ודין זה הוא אפילו למנהג האשכנזים הנוהגים לקבל עליהם שבת בהדלקת הנרות.

ח. אף אשה שהיא סומא ואינה רואה תברך ותדליק נרות שבת, כמו שאמרו חז"ל שאף הסומא מברך ברכת "יוצר המאורות" לפי שנהנה מהאור על ידי שאחרים רואים אותו ומיישרים את דרכו שלא יכשל בעץ ואבן. ומכל מקום אם בעלה בריא ורואה, טוב שהוא יברך וידליק את הנרות. ואם הבעל רוצה שאשתו הסומא תברך כדי שיהיה לה בזה שמחה וקורת רוח, רשאית לברך.

תסתדר עם מה שיש לך!

המעשה הזה יכול להיות קשור לכל אחד מאתנו, צריך זהירות שהעולם הזה לא יהרוס אותנו, כדאי לבקש מה' שיתן לנו בדיוק את מה שאנחנו צריכים! ולא את מה שאנחנו רוצים!

אדם שחסר אמונה ובטחון בה', יש לו את החיידק שנקרא **"כחי ועוצם ידי, עשה לי את החיל הזה"**, אני עשיתי, אני בניתי בעשר אצבעותי ועוד שטויות כאלו.

חז"ל אמרו חמישה אימות הם, ואחד מהם אימת חלש על הגיבור, הקב"ה לקח את הגיבורים הכי גדולים בעולם, ונתן להם פחדים מדברים הכי קטנים בעולם!

האריה הוא מלך החיות והוא בעל כח וגבורה חזקים ביותר, "כרע שכב כארי, וכלביא מי יקימנו", אם אריה שוכב על הטרף שלו, אף אחד בעולם לא יכול להקים אותו!

והאריה הזה מפחד פחד מות מתולעת קטנה שקוראים לה מפגיע. מה זה מפגיע? אומר "הבן איש חי", שזו מין חרק שיש לה בכל כף מכפות ידיה יותר משלושים צפרניים קטנות וחדות מאד יותר מסכין, וכשהיא רואה את האריה, היא קופצת עליו ויושבת לו על הכתפיים, ומשם עולה לו על הגולגולת, קופצת על הרעמה שלו ומשם לראש, וחופרת לו בגולגולת בצפרניים החדות שלה.

האריה משתגע ומשתולל ומתהפך, ולא עוזר לו כלום, עד שהמפגיע נוקבת לו את עצם הגולגולת, ומוציאה משם את המח שלו ואוכלת אותו, זה מה שהמפגיע אוהבת, והאריה מפיל עצמו לארץ, קופץ לאחוריו ומתגלגל כדי להרוג את האויב ולרמוס אותו, אבל הוא לא מצליח, כי המפגיע נשמט מצד לצד בגמישות, ותוך כמה רגעים היא גומרת את המלאכה בצפרניים, ואוכלת את המח של האריה, שקיבל שבץ מוחי!

למה ה' עושה לו כך, אומר הבן איש חי, **כי האריה חושב שהוא גיבור ומנהל את העולם**, ומזה ילמד כל אדם שלא יתגאה ויאמר כוחי ועוצם ידי, אני אסתדר לבד, יש לי עשר אצבעות, תזכור שאפילו בריה קטנה וחלושה מכניעה את האריה הגדול, וכך תחזור למשבצת.

תיזהר לומר אני אטפל באשתי או בפלוני ואלמוני, תלמד מהאריה שלא יכול להתמודד עם תולעת קטנה שחופרת לו במח ואוכלת אותו, לקב"ה יש חיידקים בגודל מיקרו, שיכולים להכניע את האדם החזק ביותר!

תיזהר שלא להתגאות, **כי ה' משפיל גאים עדי ארץ!**

הרב אליהו רוסתמי מוגיד סיפור בישיבת אור דוד
למנוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

כתוב בחז"ל (מו"ק) שאדם אחד היה מתפלל שה' יזווג לו את פלונית, אמר לו רבא (רב) "כך לא מתפללים, תבקש שה' יתן לך את **שמתאים לך**", אבל הוא לא שמע והמשיך לבקש, ובסוף הוא קיבל אותה והתחתנו.

יום אחד שמע אותו רבא מתפלל, שה' יקח **או אותו או את אשתו!** הוא לא יכל לסבול את החיים האלה! ועוד אמרו חז"ל (שם) שבא תלמיד אחד לפני רבי יצחק בר אלישיב ואמר לו שאשתו לא נכנסת לו ללב, היא מכוערת, ולא מתקבלת עלי. אמר לו הרב אל תדאג יהי רצון שתתייפה חנה! לך הביתה ותראה את אשתך יפהפיה! **וכן היה!** הוא לא האמין איזה יפה נהייתה אשתו! אבל זה לא החזיק מעמד, אחרי כמה שבועות הוא חזר לרב, וסיפר שהיא התחילה להתגאות עליו, ויש לו כעשיו מריבות בלי סוף, וכל הזמן מתעסקת ביופי שלה, אמר לו הרב תחזור חנה לשחרוריתה, ובאותו הרגע כל היופי שלה נעלם, **וחזרה להיות כמו מקודם!**

למה הרב עשה כן? אלא להמחיש לנו, שאם הקב"ה לא נתן לך אשה יפה כמו שאתה רוצה, כי זה לא מתאים לך ולא לנשמה שלך, אם זה היה מתאים לכלים שלך, הוא היה נותן לך, ואם הוא לא נתן לך, **זה לטובתך** שלא תהיה אכול קנאה וכעס וסבל, אומר בורא עולם נתתי לך בדיוק מה שאתה צריך, לא פחות ולא יותר! וכך זה בכל הדברים, אתה שואל למה ה' לא נותן לי שפע של נכסים, למה לחבר שלי יש הכל ולי אין, **כי הקב"ה יודע שזה לא טוב בשבילך**, אין לך את הכלים להתמודד עם סכומים כאלה, אתה תתבלבל ותשתגע, כל היום תשב מול המחשב והמניות ולא תזוז משם, לא תאכל ולא תשתה, לא תלמד תורה ולא תתפלל, לכן תשב בשקט ואל תשאל שאלות!

סיפר בחור בן עשרים מאנגליה, שהיה מוכשר והכיר אשה בארצות הברית והתחתן, וגרו באזור יהודי בארה"ב, הוא יצא לעבוד בחברת ביטוח, והרוויח בתוך שנה מליון וחצי דולר! נולדו להם שני ילדים, ואחרי שלש שנות נישואין נהרסו לו החיים! הוא עבד ברצף יומם ולילה, והלך לו שלום הבית, והקשר עם משפחתו נחלש! אז מה שוה כל העושר הזה אם אין לו חיים נורמליים עם אשתו! וגם אין לו תורה ותפילות! **היה עדיף לו להישאר עם משכורת בינונית, ולהמשיך לעבוד את ה' ולחיות בשלום עם אשתו!**

איך נרשמים להיות מפיצים

מתקשרים
למוסדות אור דוד

נרשמים להיות
חלק מהמפיצים

ומקבלים את
העלון עד הבית

מעכשיו
בכל שבוע
זה קבוע

מעכשיו גם אתה יכול להפיץ את
העלון בבית הכנסת שלך כל שבוע

03-5701212